La Sala Palatului, evenimente de la o zi la alta (I)

(Grigore Constantinescu – 3 septembrie 2011)

După protocolarele parade inaugurale de adresări în care instituțiile organizatoare, coproducătoare și sprijinitoare au adresat publicului, interesat să afle, în Conferința de presă, starea de mulțumire că Festivalul Internațional „George Enescu" există, ne-am simțit la rându-ne bucuroși că introducerile au ajuns, în destul de îndelungul șir al cuvintelor spuse, din care a lipsit prezența „patronajului", la momentul inaugural propriu-zis: MUZICA! (cum bine rostise Andrei Pleșu replica lui Caragiale din finalul **Scrisorii pierdute**).

Ne întâlneam pentru prima oară, în seria „Mari orchestre ale lumii" cu RESIDENTIE ORKEST/ Filarmonica din Haga, venită la București pentru a împlini momentul festiv al gongului inaugural sub aura unor capodopere simfonice ale secolului XX. I-au întâmpinat melomanii aliniați într-o Sală Mare a Palatului completă și receptivă, dornică să-și salute oaspeții cu aplauze, de câte ori ansamblul orchestral le oferea ocazia prin pauzele intervenite în succesiunea mișcărilor muzicii, așa cum erau decise de autorii simfoniilor. Pare paradoxal, dar manifestarea entuziasmului, cu atâta sârguință, nu produce cuvenita stare de confort interpretativ nici orchestrei, nici dirijorului. Christian Badea, și el prima oară prezent pe podium pentru a deschide suita zilelor festivaliene, a făcut dovada unui calm care, în mare măsură i-a permis să asigure „priza" cu orchestra invitată. Mai greu asamblați pe tărâmul bunelor intenții, în **Simfonia întâi op.13, în Mi b Major** supranumită și „Eroica enesciană", artiștii oaspeți s-au cantonat la liziera orizontului unei capodopere emblematice pentru Festival și muzica românească, ezitând să se angajeze într-o versiune modelatoare. Le-am recunoscut însă însușirile care îi includeau în seria proiectată de organizatori, prin modul în care au traversat, cu dovada unei apreciabile experiențe repertoriale, narațiunea impresionantă a **Simfoniei a X-a op.13, în mi minor** de Șostakovici. Sonoritate, frază, expresie, dramatism, iată meritele muzicienilor împliniți sub gestul inspirat al „internaționalului" Cristian Badea. Prima zi a avut, deci, și „semne bune".

Publicul care a revenit la concertul susținut de Christian Badea cu Filarmonica din Haga răspundea astfel unui interes deja manifestat cu o seară înainte. Acum, RESIDENTIE ORKEST propunea, drept muzică românească, o primă audiție mondială semnată Dan Dediu. Poemul **Atlantis** se încadrează în maniera de gândire a apreciatului compozitor, pentru care „muzica-idee" pornește de la un simbol inspirator, dezvoltat în alcătuiri pluriexpresie sonoră, de o diversitate ce nu părăsește unitatea întregului de-a lungul evoluției dramaturgiei. Interesant este și faptul că, spre deosebire de simfonia enesciană, aici muzicienii ansamblului s-au arătat mai apropiați de conceptul discursului orchestral al lucrării, deși lectura, în vederea execuției, era poate și mai recentș. **Simfonia Fantastica** de Berlioz a finalizat programul de turneu al Filarmonicii din Haga, într-o cooperare convingătoare cu dirijorul Christian Badea, mai mult ritmică și dinamică, decât pasional romantică (mai ales mișcările ultime), iar Dan Grigore a deschis eșalonul solisticii Festivalului cu **Concertul** de Grieg, într-o atitudine echilibrată, proprie maturității sale artistice. Regretăm că promisiunile organizatorilor, privitor la sonoritatea Sălii Mari a Palatului, nu au fost onorate, măcar în ce privește evitarea unui număr destul de mare de accidente ale sistemului electronic de amplificare, scutindu-se astfel de microfonii, pocnituri și alte efecte nedorite, ce vor rămâne probabil și în amintirea oaspeților olandezi.